

AZ ÉN USZONYATOS ZOMBIHALAM

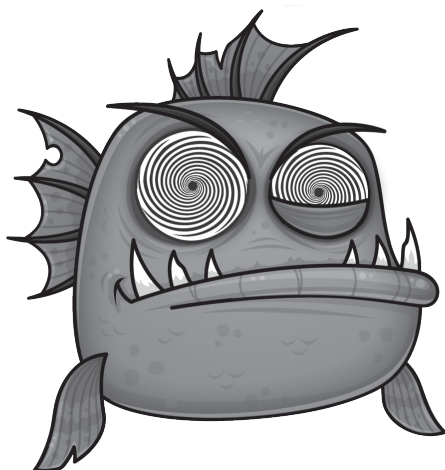

MO O'HARA

ITT
PÖRCESS
MEG!

AZ ÉN USZONYATOS ZOMBI HALAM

MO O'HARA

ILLUSZTRÁLTA: MAREK JAGUCKI

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, 2019

*A szupermotiváló családomnak – Guynak, Danielnek,
Charlotte-nak, a szüleimnek, JoAnne-nek és persze a
bátyámnak, aki felnőtt fejjel a lehető legkevésbé gonosz
hivatást választotta: könyvtáros lett.*

EGY KIMONDOTTAN MEGRÁZÓ TÖRTÉNET

1. FEJEZET

A GONOSZ ZSENI

Tegnap Markból, a bátyámból igazi hús-vér **GONOSZ ZSENI** lett. Gonosznak már eddig is elég gonosz volt – mindig nekilökött valaminek, vagy belelökött valamibe, kizárt valahonnan, vagy bezárt valahová, odapasszírozott valamihez, vagy hozzám passzírozott valamit, tudod, átlagos elég gonosz dolgokat csinált. De most felkúszott a gonoszsági skálán „elég gonosz”-ról „majdnem a velejéig gonosz”-ra. Az első intő jel az volt, ahogy beszélni kezdett velem.

– Hé! Tom! – rikoltotta. – A távirányítót! De gyorsan!

Tőmondatokban beszélt, mintha összezsugorodott volna az agya. Kikapta a kezemből a távirányítót, és kirúgta a lábam.

– Agyament – mormogta.

A szomszédunkban lakik a legjobb barátom, Pradeep, aki azt mondja, az „agyament” nagytesó nyelven „kistesó”-t jelent. A bátyja, Sanj szintén elég gonosz, őt szokta agyamentnek hívni. Szerencsére Sanj bentlakásos suliba jár, így csak tanítási szünetekben tud elég-gonoszkodni Pradeeppal.

Említettem anyukámnak, hogy Mark mintha gonoszabb lenne, mint volt, de ő azt mondta, ez csak a „pubertárs”. Nem tudom, mi az a puber, de a szuper ellentéte lehet, mert Mark most nem

egy szuper társ. Anya azt mondta, Mark nem tehet arról, hogy ilyen gonosz lett (na jó, nem azt mondta, hogy „gonosz”, pedig az lett volna a pontos), mert a „pubertárskorban” mindenki megváltozik.

Mikor már azt hittem, Mark ennél nem lehet rosszabb, a nagyiéktól kapott egy kis kémikus szettet. A hatalmas doboz elején a következő figyelmeztetés volt:

FONTOS! A termék kizárólag
tizenkét éven felüliek számára ajánlott.
Csak szülői felügyelet mellett!

Miközben ezt olvasgattam, Mark egyszer csak tarkón vágott.

– Hozzá ne merj nyúlni! Fogtad? – mondta.

A fejemet dörzsölve otthagytam. A dörzsölés azért volt, mert fáj a saller, az otthagadás pedig azért, hogy ne kapjak még egyet.

Mark kivett egy fehér tudósköpenyt a dobozból, és megnézte, mi minden van még benne. Voltak ott

üvegcsék, kémcsövek, üvegpoharak meg ilyen kis kevergető pálcikák, azok is üvegből. Igazi, törékeny üvegből! Amikor anya ezt meglátta, odahajolt hozzám:

– Jobb lenne, ha nem nyúlnál hozzá, kicsim!
Szerintem rossz vége lesz ennek.

Mark felvette a köpenyt, és megfordult. Felhajtotta a gallérját, a zsebébe dugta a kezét, és vészjóslóan elvigyorodott. Ismered azt a csiklandós

bizsergést, amit akkor érzel, amikor a karodra mászik egy százlábú? Na, pont azt éreztem, csak a gyomromban.

Markból **GOŃOSZ ZSENI** lett. De csak másnap derült ki igazán, mennyire gonosz tud lenni, amikor egy aranyhallal állított haza.

2. FEJEZET

ZACSKÓS HAL

Egyszer már voltak aranyhalaink. Egy családi napon nyertük őket a templomunkban. Pingponglabdákkal kellett célba dobálni az akváriumukba. Nem éltek sokáig. Anya azt mondta, azért, mert agyrázkódást kaptak, amikor fejbe dobtuk őket pingponglabdákkal.

Nekem is volt már agyrázkódásom, négyéves koromban. Véletlenül nekirohantam a bejárati ajtónak, amit Mark *véletlenül* pont azután csukott be, hogy *véletlenül* odakiáltott nekem:

– Fuss, Tom, fuss!

Pedig akkoriban még csak elég gonosz volt.

Emlékszem, a doktor néni belevilágított a szemembe egy kis lámpával, aztán megkért, hogy soroljam fel a Teletubbyk neveit. Én azt mondtam,

a Teletubbyk bénák, és lehánytam a cipőjét. Nem gonoszságból, hanem mert kellett, na. Ő azt mondta, agyrázkódásom van, ezért bent kell maradnom éjszakára a kórházban, hogy rajtam tarthassa a szemét.

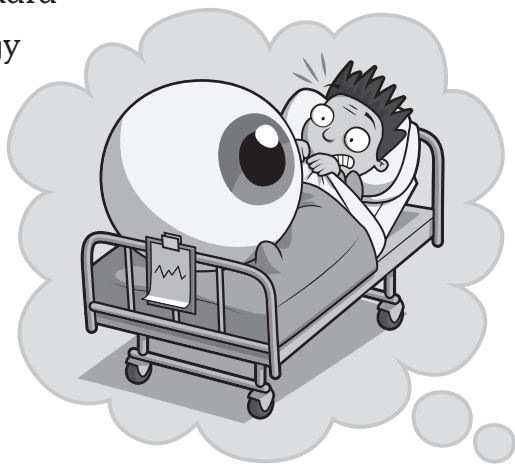
Na szóval, miután Mark megkapta a kémikus szettet, másnap sulis után egy

aranyhallal jött haza. Nejlonzacskóban volt. Egyenesen felvitte az emeletre, anya és én meg mentünk utána.

– Családi nap volt? – kérdeztem.

– Agyament – mondta, és bosszúsan nézett rám, miközben kivette a füléből a fülhallgatót. – Boltban vettem. A suliba kell. Bioszra.

– Minek neked...? – kezdte anya, mire Mark elővett egy levelet a táskájából, és a kezébe nyomta.

Anya hangosan olvasni kezdte:

– A 7. M osztály a vízszennyezés élőlényekre kifejtett hatását vizsgálja kísérleti úton. A diákok holnap az osztály előtt fényképeken fogják bemutatni a kísérleteik eredményeit.

Markra nézett.

– Ha az iskolába kell, akkor jó – mondta, és megindult lefelé. – Legalább közelebb kerülsz a természethez.

Mark felvette a tudósköpenyét, és elővette a kémikus szettet. Ahogy kinyitotta a dobozt, engem újra elfogott a csiklandós százlábús érzés. Mark megereszthetett volna egy sátáni kacajt, ahogy a **GONQSZ ZSENIK** szokták, de azt hiszem, ehhez még túl zöldfülű őrült tudós volt.

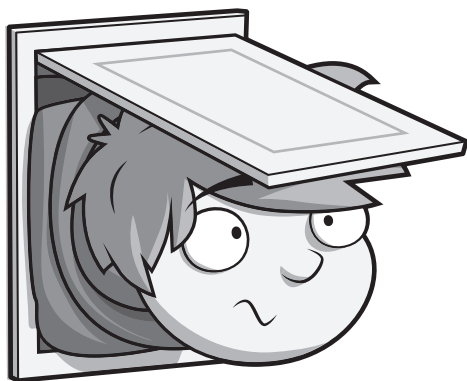
Anya felkiáltott a földszintről:

– Mark, vigyázz az öcsédre, amíg elszaladok a boltba! Mindjárt jövök.

Hallottam, ahogy becsukja maga után az ajtót, és Markra pillantottam.

Általában amint anya kilép a házból, Mark elég gonosz kezd lenni velem. Egyszer például

rajtakapott,
hogy az ő egyik
képregényét, Az
előhalott zombik
támadása visszatért
olvasom, ezért
becsavart egy
törülközőbe, és

betuszkolt a cicabejáróba. Annyira óbégattam,
hogy a szomszédaink felhívták anyát,
akinek haza kellett jönnie a munkából, hogy
kituszkoljon. Azok voltak a régi szép, elég gonosz
idők. Most viszont, hogy egy hamisítatlan **GONQSZ**
ZSENI lett belőle, Marknak már nincs ideje arra,
hogy különféle lyukakba gyömöszöljön, vagy
cuccok alá nyomkodjon. Visszavett a kínzásból,
de rákapcsolt a kiabálásra.

– Ne nyúlj semmihez, agyament! – morgott
rám, mikor kiment a folyosón lévő szekrényhez.
Kivette belőle a régi akváriumot, vizet eresztett bele
a fürdőben, és belepottyantotta az aranyhalat.
Én az üvegtartály falához nyomtam az orrom, és

megnéztem magamnak a halat. Kövérebb volt, mint a templomiak. Nagy gülüszemei voltak, a farka végén meg három uszony. Ha hunyorított az ember, egész olyan volt, mint egy rusnya, dülledt szemű sellő. Miközben épp hunyorogtam, a hal egyszer csak visszahunyorogott rám. Mark épp a kémikus szett egyik tégelyének címkéjét olvasta, ezért lemaradt az egésze. A hal az akvárium falához úszott, és engem bámult az üvegen keresztül, miközben tátogott. Tudom, hogy őrülségnek hangzik, de tök úgy nézett ki, mintha azt mondaná: Ments meg!

Mark lecsavarta a tégely tetejét. A gyomromban erősödött a százlábús érzés. Mark fogott pár kémcsövet, és kikevert bennük valami kimondottan gonosz kinézetű zöld lötytyöt.

– Mit csinálsz? – kérdeztem.

– Vízszennyezek – morrantotta, és beleöntött egy kicsit a zöld trutyiból az akvárium vizébe.

– Ne! Állj! Még a végén baja lesz a halnak!

– kiáltottam, és ki akartam kapni a kezéből az üvegcsét.

Mark fél kézzel a padlóra lökött, a másikkal pedig barna port és szürke törmeléket szórt a vízbe. Én próbáltam feltápáskodni, de ő a mellkasomra tette a hatalmas tornacsukás lábát, hogy ne tudjak felkelni. Elővette a telefonját, és lefotózta a halat, ahogy a koszos vízben úszik.

– Mi lesz... most... a hallal? – kérdeztem, és ezzel az utolsó szuszt is elhasználtam a tüdőmből.

– Mittudomén – felelte. – Épp ezért kísérletezem.

Tökéletes, **GONQSZ ZSENI**-hez méltó sátáni kacagásba kezdett. Huh, de gyorsan tanult! Mikor befejezte, visszatette a telefonját a zsebébe.

– Nemsokára lefotózom még egyszer, utána meg lehúزم a végén.

Levette a lábát a mellkasomról, én pedig vettem egy jó mély levegőt.

– Mit húzol le? –
lihegtem.

– Hát a halat, mi
mást?

Bedugta a
fülhallgatóját a
fülébe, aztán
visszament a
földszintre.

Lefelé menet
visszakiáltott:

– Hozzá ne
merj nyúlni
a cuccaimhoz,
agyament! Fogtad?

– Fogtam – válaszoltam.

Pedig nem is fogtam ám. Felálltam, és megpróbáltam leporolni Mark lábnyomát a pólómról, aztán pedig az akvárium felé fordultam. Elég rosszul nézett ki. A hal ide-oda ficáncolt benne, és közben nagyokat nyelt az undi vízből. Megint odaúszott az üveghez.

A trutymós zöld vízen keresztül egyenesen a hal nagy gülüszemeibe néztem, és valami olyat csináltam, aminél veszélyesebbet még életemben nem.

Hozzányúltam.

3. FEJEZET

HALHALÁL

Nem csak hozzáértem. Benyúltam az akváriumba, kivettem, és kirohantam vele a fürdőbe.

– Tarts ki, halacska! Ne aggódj! Nem lesz bajod! – motyorogtam futás közben.

A hal tiszta zöld trutyi volt, és ide-oda ficáncolt a kezemben. Még mozgott, de látszott, hogy nem húzza már sokáig ilyen trutymósan. Próbáltam fél kézzel letisztogatni a csap alatt, de éreztem, hogy kezd kicsúszni az ujjaim közül.

Egyszer csak *slutty!*, kiugrott a kezemből, és a vécében landolt.

Placcs!

Letérdeltem a vécékagyló mellé.

A hal először csapdosott párat a farkával, de aztán lemerevedett, és az oldalára dőlt. Az előző

aranyhalaink is mind ugyanígy dőltek oldalra,
mielőtt végleg felfordultak volna.

A szobámba rohantam, és előkerestem a walkie-talkie-m.

– Tom hívja Pradeepot! Pradeep, jelentkezz! Vége
– mondtam.

– Vettem – felelte Pradeep. – Vagyis veszlek, Tom.
Hallottalak, na, ez a lényeg. Vége.

– Pradeep, Vörös Riasztás! – kiáltottam. – Vége.
A hálnak.

Még elsősként találtuk ki, hogy különböző fontos
dolgokhoz különböző színkódokat társítunk.

A Sárga Riasztás azt jelenti, lányok vannak a
közelben.

A Kék azt, hogy egy kutya elkezdte kikaparni a
gusztustalan tízórais szendőinket, amiket elástunk.

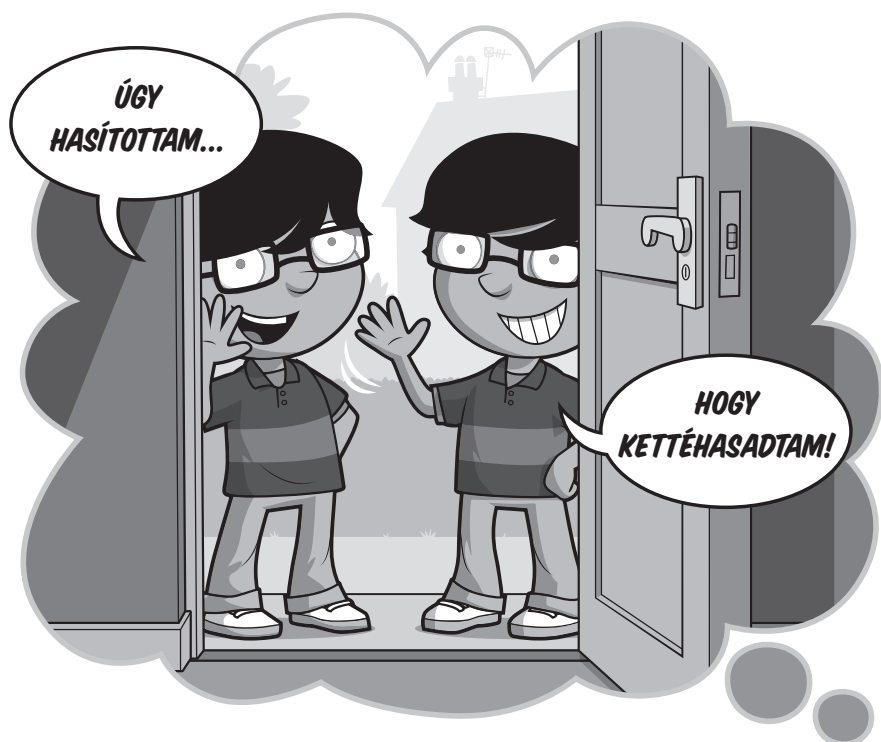
A Narancs azt, hogy jön a tanár/anyu/apu.

A Vörös pedig minden más elképesztően fontos
dolgot. Például azt, hogy úrlények szálltak le
az utcában. Vagy, hogy elszabadult elefántok
trappoltak végig a játszótéren. Vagy, hogy valaki
halálra akar kínozni egy aranyhalat.

Ha azon töprengenél, mi alapján választottuk a színeket, ne gondold túl a dolgot! Ilyen színűek a gumimacik, a legrosszabbtól a legfinomabbig sorba állítva.

– Hasítok, mint a szél! – mondta Pradeep, és letette.

Én még mindig az oldalára fordult halat bámultam, amikor Pradeep felfutott az emeletre.

– Itt vagyok! – kiáltottam.

– Mi a szitu? – kérdezte.

A halra mutattam. Pradeep lehajolt, és alaposan megnézte.

– Családi nap volt? – kérdezte.

– Nem, Marké – mondtam. – Az a **GONQSZ ZSENI**-terve, hogy megöli ezt a halat valami **GONQSZ ZSENI**-trutyival.

Mindketten a vécé fölé hajoltunk, és újra szemügyre vettük a halat.

– Nem tanultál valamit a cserkészeknél, ami megmenthetné? – kérdeztem reménykedve.

– A halakat nem vettük – felelte.

Az aranyhal egyik oldaláról a másikra fordult, majd vissza, végül pedig hátra.

– Jaj, ne, szó szerint felfordult! – kiáltottam.

Benyúltam a vécébe, és visszafordítottam normális állásba, de amint elengedtem, átfordult fejjel lefelé.

– Tennünk kell valamit, Pradeep! De gyorsan! Megígértem neki, hogy nem lesz baja! Nem verhetem át!

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha örökre és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatod vele.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

– Újra kell élesztetni – mondta Pradeep. – Ha ember lenne, vagy a mellkasát kéne nyomkodnunk ritmusra, vagy áramot kéne vezetnünk bele olyan hordozható aksikkal, amik a kórházakban vannak. A filmekben úgy szokták.

– Elemünk van, ha az is jó – mondtam. Átszaladtam a szobámba, kivettem az elemet az ébresztőmből, aztán futottam vissza. Pradeep épp kirakta a halat a csap melletti polcra. Hozzányomtam az elem bökősebbik végét az aranyhalhoz, amire az *PLOTTY!* Megrándult. Pradeepra pillantottam, és megismételtem a dolgot. *PLITTY, PLOTTY!* A hal úgy elkezdett ficáncolni, mint amikor először vettem ki az akváriumból. Gyorsan engedtünk vizet a mosdókagylóba, és beledobtuk.

Úszkálni kezdett benne!

– Sikerült! – kiáltottam, és lepacsiztunk. Pradeeppal van egy titkos pacsink ünnepélyes alkalmakra: két pacsí fent, két pacsí lent, könyökkoccolás, térdkocc, ökölkocc, balra, jobbra, balra, jobbra, aztán egyszerre azt kiáltjuk: „Jók